

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№

гр. София, 30.01.2012 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в
закрито заседание на 30.01.2012 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

като разглежда дело номер **6159** по описа за **2010** година докладвано от
съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 248 от ГПК вр. § 2 ДР ДОПК.

С постъпило на 16.01.2012 г. искане процесуалният представител на [фирма] моли
съда да измени решение № 5799/ 19.12.2011 г. по адм. дело № 6159/ 2010 г. в частта за
разноските, като Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” С. бъде
осъдена за заплати на жалбоподателя 5420 лв разноски.

Отговор по искането не е постъпил.

Съгласно чл. 248, ал. 1 от ГПК, приложим съобразно препращащото правило на § 2 ДР
ДОПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от
постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени
постановеното решение в частта му за разноските. Молбата за изменението му в частта
за разноските е предявено на 16.01.2010 г., преди да е изтекъл срокът по чл. 248, ал. 1
от ГПК.

С постановеното по делото решение е отменен ревизионен акт № [ЕГН]/ 05.01.2009 г.,
издаден от Б. С., главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. град спрямо
[фирма], а едноличният търговец е осъден да заплати на Дирекция „Обжалване и
управление на изпълнението” С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 2610 лв в
хипотезата на чл. 161, ал. 3 ДОПК по съображения, че всички приети по делото
писмени доказателства са съществували към момента на оспорване на РА по реда на
чл. 152 ДОПК и при полагане на дължимата процесуална активност е следвало да бъдат
приобщени в преписката.

Без да отрича, че по делото е представен /и приет/ обемен доказателствен материал,
подателят на искането подчертава, че същият е бил достояние на ревизиращия екип с
оглед приложените в отговор на ИПДПОЗЛ доказателства както от жалбоподателя,
така и от преките му доставчици, а повторното му депозиране по делото целяло
улеснение на съда и вещите лица. На второ място се поддържа необоснованост на
извода, че посочените пред съда доказателства е могло да бъдат представени пред

решаващия административен орган, в подкрепа на което се сочат ГДД от 2011 г. на лицата, получили възнаграждения по граждански договори за полагане на личен труд Новопредставени били и доказателствата за последваща реализация на полученото по спорните доставки. Най - сетне, разпоредбата на чл. 161, ал. 3 ДОПК не може да намери приложение в случаите на несвоевременно представени документи на доставчици, а единствено на такива от жалбоподателя.

Съдът разполага с правомощието да измени постановеното решение в частта му за разноските, но само когато при направено искане е допуснал грешка или пропуск да ги присъди. В процесуалната доктрина е възприето разбирането, че произнасянето относно отговорността за разноси може да бъде изменено не само при явни фактически грешки, но и поради грешки във фактическите констатации и правните изводи на съда, въз основа на които той е изградил произнасянето си.

Неоснователен е доводът, че част от приетите в съдебно - административното производство доказателства не са съществували в периода на висящност на оспорване на РА по реда на чл. 152 ДОПК. Първо, той не е достатъчно конкретизиран досежно депозиран през 2011 г. ГДД при положение, че ревизираните периоди, в които са извършени фактурираните доставки, са през 2009 г.; второ, противоречи на описаните подробно във второто допълнително заключение на ССЕ разходни касови ордери, датирани през 2009 г. и обективиращи заплащане/ и получаване на възнаграждения за личен труд. Трето, подробните писмените обяснения относно начина на организиране и осъществяване на дейността по изпълнение на договорите за СМР на част от управителите на дружествата - доставчици и подизпълнители са депозиран едновременно в последното съдебно заседание по делото, в разрез с принципа на непосредственост и при положение, че изхождат от адресати на отправени в рамките на ревизията ИПДПОЗЛ. Неоснователно е и възражението, че разпоредбата на чл. 161, ал. 3 ДОПК не обхваща случаите на несвоевременно представени документи на доставчици, а само на жалбоподателя, защото доставчиците не са страни в съдебно - административното производство, а в тежест на жалбоподателя е да го попълни с данни, налагащи извод за осъществен фактически състав на материалната данъчна норма.

Ръководен от гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на [фирма] за изменение на решение № № 5799/ 19.12.2011 г. по адм. дело № 6159/ 2010 г. в частта за разноските.

Определението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: